

Boswachter Boris

Boswachter Boris woonde in een klein huisje aan de rand van een mooi bos. Op een avond, het was al lente, was het verschrikkelijk slecht weer. Het regende en waaide zodat de takken van de bomen heen en weer zwiepten. Boris had zijn kachelkje weer aangestoken en zat lekker warm in zijn luie zetel met een kop bosbessenthee. Hij luisterde naar de regen die tegen het raam tikte. Het leek wel of de wind huilde om het huis.

Boris dacht aan de dieren die buiten woonden. Zouden zij het wel warm hebben? En zouden ze wel droog zitten in hun huisjes?

Plotseling hoorde hij iets. Het was een zacht geklop op de deur. Wie zou er nu nog op pad zijn? Met dit weer. Hoorde hij wel goed? Ja, ja, "klop, klop, klop" hoorde hij weer. Vlug deed hij zijn pantoffels aan en spoedde zich naar de deur. Terwijl hij de deur los maakte, gluurde hij door het raampje om te zien wie er was. Maar hij zag eigenlijk niemand. De regen waaide in zijn gezicht en hij trok zijn kamerjas wat verder dicht. Toen zag hij een klein, nat hoopje voor zijn deur liggen. "Piep, piep", klonk het zacht. Het was muis. Hij zat te rillen voor de deur. Boris nam hem snel op en nam hem mee binnen. Hij legde hem naast de kachel en het duurde niet lang of muis was weer helemaal opgewarmd. "Dankjewel, Boris, dat ik in je huisje mag. Ik had het zo koud buiten," zei hij.

Even later werd er weer geklopt op de deur. Het was Eekhoorn. Ook helemaal nat en rillend. Eekhoorn mocht natuurlijk ook bij de kachel zitten.

Het duurde niet lang of Boris moest weer naar de deur. Ditmaal voor de koolmees die het koud had.

Na een tijdje stonden specht en ekster ook voor de deur. Ook Mier, Pissebed en bladluis kwamen langs. Dagpauwoog en koolwitje kwamen binnengewaaid terwijl Boris de deur opendeed voor reiger en buizerd. Zelfs kikker en waterhoentje, die wel houden van water, vonden het te bar. Libel en hommels fladderden samen met hen binnen. Tenslotte kwamen er nog wat kleine kruipertjes zoals vuurwants, slak, spin en regenworm die niet meer in zijn gangetjes kon omdat ze vol water stonden. Het werd erg gezellig in het huisje van Boris.

Ondertussen was het al helemaal donker geworden buiten en Boris werd erg moe. Hij wou graag gaan slapen. Muis en eekhoorn waren ook al bijna in slaap gevallen. De regen kletterde nog steeds tegen de ruiten. Boris vond dat hij met dit weer de dieren niet terug naar buiten kon sturen. Ze mochten allemaal bij hem blijven slapen.

"Joepie! Leve Boris de boswachter!" klonk het vanuit alle hoeken van de kamer.

Ze trokken met z'n allen naar de slaapkamer waar een groot, zacht bed met een warme dons stond. Boris hielp de kleinste dieren in zijn bed. Hij trok zijn pantoffels en kamerjas uit. Toen hij zelf in bed wou kruipen, merkte hij dat er nog maar weinig plaats over was.

"Schuif eens een beetje op alsjeblieft," vroeg hij, "want zo gaat het niet." Iedereen ging een beetje dicht bij mekaar liggen en nu kon Boris er nog net bij.

"Knip", het licht ging uit.

"Auw, je ligt op mijn staart!" gilde Eekhoorn.

"Maar jij ligt op mijn oor!" riep muis.

"Duw toch niet zo," zei reiger, "straks val ik nog uit bed!"

“Hé, wie trekt er aan het deken? Ik heb het koud hoor!”

“Ik wil graag in het midden liggen!”

“Pas op voor mijn voelspriet!”

Er werd gekibbeld en geruzied en niemand was tevreden.

“Jongens, nu moeten jullie allemaal ophouden!” Dat was Boris. “Als jullie zo liggen te wroeten en te roepen kan ik helemaal niet slapen. Niemand kan dan slapen. Iedereen zal dan terug moeten naar buiten, naar storm en de regen ...”

Het was heel erg stil geworden opeens. Niemand zei wat.

Plotseling hoorden ze een gerommel. Boris sprong uit zijn bed en knipte vlug het licht weer aan. Het leek wel of de vloer bewoog. Het geluid werd luider en luider en het klonk nu als een luid gebonk. De planken van de vloer gingen helemaal bol staan en begonnen hard te kraken.

“Kraaaaak, plof, scheur, KNAL!”

Boris schrok en sprong achteruit. De planken van zijn vloer waren op één plaats helemaal opengebarsten en hij zag nu de grond bewegen. Hij was een beetje bang.

Ineens kwam er iets tevoorschijn. Het was de snoet van Mol.

“Hallo, Boris! Ik had op je deurtje geklopt maar je hoorde me niet.”

“Tja, er was zoveel lawaai en gekibbel ... sorry hoor. Wat is er aan de hand?” vroeg Boris.

“Mijn holletje is helemaal onder water gelopen en nu kwam ik vragen of ik misschien deze nacht bij jou mocht blijven slapen.”

“Wel, je mag best hoor, maar ik heb vannacht zoveel gasten dat er bijna geen plaats meer is in mijn bed.”

“O, ja?” zei Mol en hij stak zijn hoofdje nog wat hoger om het bed beter te kunnen zien.

Boris keek om en zag dat zijn bed weer helemaal leeg was. Hé, waar was iedereen nu gebleven?

Toen hij goed rondkeek in zijn kamertje, zag hij ze allemaal: muis lag in een pantoffel te slapen, waterhoen, vuurwants en huisjesslak lagen onder het nachtkastje en eekhoorn lag helemaal boven op de kapstok, koolmeesje en spin zaten in de zakken van de kamerjas van Boris, mier, pissebed, regenworm en lieveheersbeestje zaten in de kiertjes tussen de planken van de vloer, buizerd, ekster en reiger zaten boven op de kleerkast, kikker zat op de mat naast het bed, ...

Iedereen had een plekje gevonden.

Plaats genoeg in bed. Moe maar tevreden kroop Boris, voor de tweede maal die avond, weer in bed.

En mol? Hij sliep zalig die nacht, in het lekker, warme, zachte bed van Boris!

Dag lieve kinderen,

Hebben jullie het verhaal van boswachter Boris gehoord?

Alle dieren mochten bij hem blijven slapen, maar nu moeten ze terug naar hun eigen huisje.

Boswachter Boris weet niet waar alle dieren wonen.

Zouden jullie hem willen helpen?

Komen jullie naar het Vrijbroekpark?

Dan gaan we samen ontdekken waar alle dieren wonen en maken we een mooi plan voor Boris.

We wachten jullie op aan het bezoekerscentrum.

Tot snel,

De gidsen van het Vrijbroekpark

